

Lisica in volk.

„Ej, striček moj!“ poklicala lisica,
Nekoč volka je, zvita ta tatica.
„Ej, striček, pridite, kaj bi ležali
Ves dan doma in pa tako' stradali.
Jaz vem za kraj. Tam je mesa in sira
Oj toliko, da se lahko izbira.
Ej, pridite, da vam ta kraj pokažem
In se uverite, da nič ne lažem!“ —

Prezadovoljen se volkáč obliže,
In ko do dobre tete pride bliže,
Radosti same jo takó objame,
Da ji za hipec skoraj sapo vzame.
„Ah, teta, hvala vam na tej novici.
Kako, kako sta mi upali lici!
Da me še danes niste obiskali,
Za mrtvim jutri bili bi jokali!“ —

„Ej, striček, le nikar me ne hvalite,
Le urno, urno z mano, pa molčite!“...

In odkorakala sta v gozd košati,
Kjer pota dobro treba je poznati,
Kdor noče, da v goščavi ne zaide
In iznenada kómu v pest ne pride.
To znala dobro teta je lisica,
Zato hitela zvita je tatica
Samo po potih skritih med goščavo,
Pa vendar našla je vseskozi pravo.
Ko dan hodá že skoraj sta hodila,
In luna je na nebu že svetila,
Dospela sta do vaškega vodnjaka.
Lisica tamkaj ustavi se, počaka
Volká, ki komaj, komaj že koraka.

„Takó, sedaj sva vendar že na kraju,
Kjer se gostila bova kakor v rajú.“

„O, hvala, teta, vam stotisočerna,
Zdaj bo končana lakot neizmerna!“ —

„Le glejte, striček, me, kam se
popeljem,
Sledili boste mi še vi z veseljem!“

Lisica brž v posodo je stopila,
Ki se počasi je z vijaka zvila,

Pa se potapljala, da je dospela
Do vrh vodé in tamkaj obvisela.

„Ah, teta, kaj pa delate tam doli?
Do tjakaj jaz pač ne dospem nikoli!“ —

„Ej, vidíte, da sir se tu dobode?“...
Pa mu pokaže mesec sredi vode.

„Da, vidim ga!... A kaj mi če tam doli,
Do tjakaj jaz pač ne dospem nikoli!“ —

„Okoli pa, kar vidíte tu v temi,
Meso lepo me vabi: Teta vzemi!“

„Da, vidim ga!... A kaj mi če tam doli,
Do tjakaj jaz pač ne dospem nikoli!“ —

„O, striček, pač!... V posodo le vstopite,
Ki je tam gori. Nič se ne tresite!...
Le doli k meni brž se popeljite! —
Čemu bi gledali me iz višine,
Ter le cedili sline, same sline?“...

Previdno res je stopil volk v posodo,
Ki se zazibala je lehkó nad vodo.
Pa brž potapljàti se je začela
In skoraj je nad vodo obvisela.
Volk bil je zdaj na dnu, lisica gori,
On blizu smrti, ona v jutra zori.

„Ah, teta?... Saj ni ne mesa, ne sira,
Saj tu le mesec v vodó se ozira! —
Potegnite, potegnite me k sebi,
Jaz rad v vodnjaku se utopil ne bi!
Saj tudi jaz sem vas potegnil gori! —
Ah, ne smejíte se!... Ste mari nori?“ —

„Ej, striček, ne! — Počakajte tam doli,
V daljavi tam že vidim kmete s koli,
In preden jaz bi morda vas rešila,
Bi najbrž sama kožuž izgubila.
Jaz sem tatica, a vi ste pošteni,
Zato pač blagor vam, gorje le meni!“...

Otožno volk zatulil je v globini.
Lisica pa je tekla po ravnini.

Janko Polák.

